Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm Yolunda

Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşin!

Gerçek

Sayı 191
1 Şubat 1981
20 TL

12 EYLÜL'ÜN ULUSLARARASI POLİTİK KONUMU

Bilindiği gibi, 12 Eylül askeri faşist darbesinin birbirini bütünleyen iki ana misyonu vardır.

A- İçeride, derinleşen ekonomik krizin yakınlaştırdığı sosyal patlamaları zor yoluyla önlemek ve gelişen sınıf mücadelesi ile ulusal demokratik harekete karşı tekelci burjuva diktatörlüğünü faşist bir rejimle saldırıya geçirmek,

B- Uluslararası arenada, özellikle son yıllarda bölgemizde emperyalizm aleyhine bozulan güçler dengesinde ABD'ye ve NATO'ya yeni manevra alanları kazandırmak.

Bu yazımızda faşist cuntanın ardındaki uluslararası boyutlara özet halinde değinmek istiyoruz. Yukarıda da değindiğimiz gibi Türkiye'de kurulmuş olan emperyalist işbirlikçisi faşist diktatörlüğü uluslararası politika bakımından iki alt başlıkta ele almak konuyu basitleştirmemize yardımcı olacak:

Birincisi, ABD'nin son yıllarda NATO'yu daha çok silahlandırma ve bu arada 1974'den beri aksayan Güneydoğu kanadını onarma planları;

İkincisi ise, Afganistan'daki devrimci-demokratik atılımdan, fakat asıl önemlisi Amerikan emperyalizminin Orta Doğu'daki en sağlam sanılan kalelerinden olan monarko-faşist Şah diktatörlüğünün yıkılmasından sonra ABD'nin bölgeyle ilgili yeni tasarı ve komploları.

Hepimizin bildiği üzere, ABD, son yıllarda detant sürecini yavaşlatmak, hatta elinden gelirse geriye dönüştürmek için dünya sosyalist sistemine ve tüm dünya barış güçlerine karşı hissedilir bir sertleşme içindeydi.

Orta Doğu'nun ABD ve tüm emperyalist güçler açısından taşıdığı önem özellikle şu noktalarda somutlanmaktadır:

Jeopolitik açıdan Sovyetler Birliği'nin güvenliğini tehdit eden emperyalist askeri stratejiler bakımından bölgenin taşıdığı önem;

Orta Doğu'daki anti-emperyalist ve ilerici güçlerin giderek güçlenip, genişlemesi, böylece emperyalizmin bölgedeki tutunma noktalarının azalması, varolanlarının da kuşatılmış bulunması, böylece emperyalizmin ve uluslararası gericiliğin bölgedeki manevra kabiliyetinin daralması,

Özellikle son yıllarda kapitalist dünyanın petrol konusundaki zorluklarının Orta Doğu'yu petrol sorunuyla da bağlantılı olarak daha önemli kılması.

Böylece, ABD'nin son yıllarda Orta Doğu'da iyiden iyiye kendi aleyhine dönen durumu onarması için gözle görülür tasarıları vardı.

Bunlardan birisi, Şah İran'ındaki büyük ve modern silahlara ilaveten, ABD'nin Basra Körfezi'nin (Fars Halici'ni) ve bu arada Suudi Arabistan'ın yanısıra Birleşik Arap Emirliklerini silahlandırma projesiydi.

Şah rejiminin devrilmesinden sonra Fars Halici projesi suya düştü, fakat ABD S.Arabistan ile Birleşik Arap Emirliklerini silahlandırma projesinden vazgeçmedi...

Dahası da, Hint Okyanusundaki Amerikan donanması boyuna takviye edilerek güçlendirildi.

ABD'nin diğer önemli adımı, Mısır'ı anti-emperyalist saflardan kopararak yanına alması oldu. Bu olgunun maddi zemini milli (anti-emperyalist) olma özelliğini yitirerek işbirlikçi büyük burjuvaziye dönüşen Mısır burjuvazisi oluşturdu. Bu burjuvazi kendisine karşı gelişmekte olan sınıf mücadelesi önünde Enver Sedat aracılığıyla, ülke kapılarını emperyalizme ve Amerikan askeri üslerine, birliklerine açtı.

Nötron bombası imalatı, SALT-2'nin çıkmaza sokulması, 1978 yılında Brüksel ve Washington'daki NATO toplantılarında kabul ettirilen yeni silahlanma projeleri, 1979'da orta menzilli Pershing ve Cruise-II füzelerinin Avrupa'ya yerleştirilmesi, gene kimyasal ve bakteriyolojik silahların yasaklanması konusunda Sovyetler Birliği'nin yaptığı tüm girişimlerin ABD tarafından geri çevrilmesi ve bu konuda süren görüşmelerin gene Pentagon marifetiyle akamete uğratılması....

ABD'nin Sovyetler Birliği'ne ve tüm dünya barış hareketine karşı gerici Pekin yönetimiyle komplolara girerek Çin kartını oynamaya başlaması ve benzeri belli başlı olgular...bütün bunlar Beyaz Saray yönetiminin ve Pentagon militarizminin başını çektiği anti-detant güçlerin 1975 Helsinki kazanımlarını silmek için gösterdikleri çabalar arasındaydı.

Barış, yumuşama ve silahsızlanma düşmanı bu politikalara, aynı zamanda soğuk savaş yıllarındaki emperyalist yöntemleri hatırlatan yoğun bir anti-komünizm ve anti-sovyetizm de eşlik etmekte, "Sovyetler Birliği'nde insan hakları" adı altında iğrenç bir uluslararası kampanya sürdürülmekte, bu yüzden Helsinki'nin devamı olan 1977 Belgrad Konferansı çıkmaza sokulmaktaydı.

Bu kampanya, özellikle 1979'un son günlerinde meşru Afgan yönetiminin çağrısı üzerine Sovyetler Birliği'nin Afganistan'a askeri destek sağlamasıyla birlikte, büsbütün azgınlaştı.

Tüm bu olaylar, dünyanın politik atmosferini bulandıran girişimlerdi. Ama ne çare ki, korkunun ecele faydası yoktu; ABD ve uluslararası gericilik boyuna mevzi kaybediyordu.

İşte bu gelişimler içinde, dünya ilerici ve gerici güçleri arasındaki çatışmada Orta Doğu ve Doğu Akdeniz bölgesi başlıca gerginlik odağı olarak iyiden iyiye ön plana çıktı.

Zaten, emperyalizmin ve Siyonizmin bir barut fıçısı halinde gerginliği uzun yıllardır diri tuttuğu bu bölge, ABD'nin İran'ı kaybetmesiyle birlikte daha da önem kazanmış oldu.

İşbirlikçi ve gerici Sedat rejiminin, sözde arap dünyası adına piyon olarak kullanıldığı Camp David, gerçi fiyaskoyla sonuçlandı, ama ABD bu arada Mısır'a iyice yerleşmiş oldu.

Keza Etiopya'daki devrimci-demokratik yönetime karşı Somali'nin gerici bir konuma kayması ve buradaki ulusal burjuva-küçük burjuva yönetiminin de yavaş yavaş anti-emperyalist safları terketmesi gözlendi... Ogedan sorunuyla başlayan bu gelişmeler, bugüı Somali'ye Amerikan askeri birlikleri nin gelmesine kadar uzandı.

Gene başından beri Arap gericili ğinin belirgin temsilcilerinden ola Kral Hüseyin rejimine, emperyali tarafından yeni bölücü girişimler gi revi verildi.

Bütün bu olaylardan sonra, nihaye İrak'taki Saddam rejimini de, Or Doğu'daki ilerici süreçlere karşı b rol düştü. Mısır'dakine benzer b

(Devamı 10. sayfa

Yeni Vergi Yasası Neler Getirdi

"Vergi Yasası" ülkemizde ucuz burjuva seçim vaadlerinin değişmez bir parçasıdır. Yine her bütçe yılı öncesinde "Vergi Yasası" balonu şişer, boyalı basının manşetlerini günlerce işgal eder ve sonra sönüp gider. "Vergi Yasası" konusunun bu denli sürekliliğini koruması kuşkusuz rastlantı değildir. Ücretliler üzerindeki vergi yükünün dayanılmaz boyutlara ulaştığı ülkemizde vergi yükünün hafifletilmesi tüm emekçilere, kısaca nüfusun ezici çoğunluğunu yakından ilgilendirmektedir.

Cuntanın işbaşına gelmesiyle vergi konusu bir kez daha gündeme gelmiştir. Ve cunta ne kadar "alicenap" olduğunu göstermek üzere vergi yasasının değiştirileceğini ve vergi yükünün hafifletileceğini duyurmuştur. Ne var ki. burjuvazinin ekonomik açmazının böylesine derinleştiği ve İMF reçetelerinin seferber edildiği bir ortamda bu "alicenaplık" ters tepmiştir. Öyle ki çıkan vergi Yasası göz boyamak bir yana,ilk anda tepkiyle karşılanmıştır.

Yeni Vergi Yasası neler getirmiştir?

Yeni yasanın ücretlilere ferahlanma getireceği söylenmiş, ama yasa daha da ağır bir yük getirmiştir.Bilindiği gibi vergi girdilerinin içinde en büyük pay Gelir Vergisi'nindir. Ve bu verginin yaklaşık %80'ini ücretliler ödemektedirler. Ücretlilerin milli gelirden aldıkları pay sürekli olarak düşerken vergi yükü sürekli artmaktadır.Öyleki 1979 yılında ücretlilerin brüt ücretleri %30 artmış ve bununla vergi yüküde artmış, buna karşılık net ücret %21 düşmüştür. Yine 1980 yılında brüt ücretin %34 artmasına karşılık net ücretlerde düşme %32'e ulaşmıştır. Yeni yasa ile tahsil edilecek gelir vergisi miktarı %93 artmıştır ve bunun ücretlilerin sırtından karşılanacağı apaçık ortadadır.

Yeni yasa ile asgari ücretin vergi dışı bırakıldığı söylenmektedir. Oysa *bilinen bir aldatmaca* tekrarlanmış, *vergi dışı* bırakılan asgari ücret mutlak olarak belirlenmiştir.Buna göre evli ve iki çocuklu bir işçinin 5850 liralık asgari ücreti vergi dışı bırakılmıştır. Ama bu indirimin asgari ücretle birlikte yükselmiyeceği kabul edilmiştir!

Diğer taraftan İstanbul Ticaret Odasının rakamları ile yapılan bir araştırma ücretlilere uygulanacak özel ve genel indirimin 1968 yılı düzeyinin altında kaldığını göstermektedir.Buna göre evli iki çocuklu bir ücretliye yeni yasa ile yılda 70 bin 200 lira indirim tanınmaktadır. Ücretliler geçinme indeksi genel fiyat seviyesine göre 1968'den 1980'e kadar geçen sürede fiyat artışı 25 katı bulmuştur. Bu artış ve 1968 yılındaki yıllık indirim gözönüne alınarak hesaplama yapıldığında, indirim fiyat artışlarına göre 1980 değerinin 153 bin lira olması gerekmektedir. Yani vergi indiriminde 1968 yılına göre artış değil, 82 bin 200 liralık bir azalma görülmektedir. Kaldı ki bu,gerçeği yansıtmayan resmi rakamlarla ulaşılan sonuçtur.Vergi Yasasının tepki çeken bir yönü de "adalet sağlamak" üzere adaletsizlik yapılacağının açıkça ilan edilmesi olmuştur.Öyle ki vergi indiriminden toplu sözleşmesi tamamlanmış 350 binden fazla işçinin yararlanamayacağı, bunlara ancak toplu sözleşmeleri bittikten sonra ve 1982 de cuntanın tesbit edeceği bir tarihte ödeme yapılacağı açıklanmıştır. Toplu sözleşmesi henüz tamamlanmamış işçilerle memurların ise indirimden 1981 Mart'ından başlayarak yararlanacakları ve Ocak/Şubat 1981 farklarının yine cunta tarafından tesbit edilecek bir tarihte 1981 de ödeneceği söylenmiştir. Yasanın çıkarılıp, ödemenin bilinmedik bir zamana bırakılması ve toplu sözleşmesi tamamlanmış işçilerin yararlanamaması formülü tepki görünce bu defa cuntanın hükümeti "dahiyane" bir formül önermiştir. Buna göre toplu sözleşmesi bitmiş işçiler işverene başvurup 1981'de alacakları toplu sözleşme zamlarından vazgeçer ve toplu sözleşmelerinin feshedilmesini isterlerse vergi indiriminden yararlanabileceklerdir! Bu küstahça formül daha da büyük tepki görmüştür. Diğer taraftan yeni yasa ile vergi kaçakçılığının önleneceği yolundaki haberler burjuva iktisatçılarınca bile tekzip edilirken, artırılan kurumlar vergisini stopajın kaldırılması sonucu şirketlere yeni bir yük getirmeyeceğini de yine bizzat burjuva iktisatçıları yazmaktadırlar.

Yeni vergi yasası cuntanın emekçi halk güçlerine yönelttiği saldırının açık bir örneğidir, hem de "sempatik" görünmek için el attığı ve yüzüne gözüne bulaştırdığı bir örnek!

Memurlar Yılmayacak

Memurlar üzerindeki baskılar artarak sürüyor. Dünyada memurlara sendikalaşma hakkı tanımayan 6 ülkeden birisi olan ülkemizde, memurlar bugün daha ağır baskılarla karşı karşıya bulunuyor.Memurların ezeli derdi geçim sıkıntısı had safhaya varmış durumda. Sendikalaşma ve grev hakkı olmadığı için ücretleri hayat pahalılığının çok altında bulunan memurlar "katsayı değişikliği" ile hayat pahalılığının çoktan alıp götürdüğü yetersiz ücret artışlarına boyun eğmeye zorlanıyorlar.

Memurların ne denli sıkıntı içerisinde olduklarını Emekli Sandığından alınan borçlardan bir daha görmek mümkün. 1980'de yarım milyon memurun ilk 11 ayda Emekli Sandığından 10 milyar lira borç aldığı açıklandı. Bu miktar, memurların Emekli Sandığından son *dört* yılda aldıkları toplam borç miktarına eşittir. Borç alabilmek için kıdem şartı arandığı göz önünde tutulursa gerçekte memurların ne denli sıkıntıda olduğu daha da açıkça görülür.

Buna karşılık çok düşük ücretlerini iyileştirmek üzere 1981 bütçesinde memurlara yapılacak sosyal yardım çalışmayan eş için 500 lira, öğrenim çağı öncesi ve ilk öğrenim çocuğu için 100 lira, orta öğremin çağındaki çocuk için 200 lira, yüksek öğrenim çağındaki çocuk için 400 lira olarak belirlenmiştir. Rakamların gülünçlüğünü anlatmaya gerek yok!

Memurlar üzerinde yoğunlaştırılan baskılar arasında sürgün önemini korumuştur. Ve bugün sürgün daha da ağırlaştırılmıştır.Buna göre bir devlet dairesindeki ihtiyaç fazlası elemanlar ihtiyaç bulunan başka işyerlerine ya da illere gönderilecek, başka çalışma birimlerine aktarılabilecektir. Buna karşılık Danıştay'ya başvurma yolu bilindiği gibi kapatılmıştır. Sürgün ile "iflah olmayacağı"na karar verilenler ise memurluktan atılmaktadır. Nitekim Ankara'da onlarca memurun işine bir çırpıda son verilmiştir. İşine son verilenlerden sıkıyönetim bölgesi dışına sürülenler vardır. Şimdi cuntanın direktifleriyle "memur avı" başlamıştır. "Adam edilecek"lerle uğraşılacak, "adam olmasından ümit kesilenler" atılacaktır. Kısaca, kim ekonomik-demokratik haklarına sahip çıkarsa derhal sindirilecek, olmadı atılacaktır!

Baskılar, sürgünler, kıyımlar memurları yıldırabilecek mi? Asla! Memurlar demokratik hak ve özgürlüklerine sahip çıkmaya kararlıdırlar,bunu göstereceklerdir.

İşçi Düşmanlığı

İflah olmaz anti-komünizm düşmanlığı, demokrasi ve hukuk düşmanlığı her zaman birlikte gider, birbirini besler. Bu gerçeğin yeni yeni kanıtları 12 Eylül'den bu yana hızla ortaya çıkıyor.

İki ay kadar önce "Yankı" dergisinde Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi "hoca"larından Feyyaz Gölcüklü ile bir mülâkat yayınlandı. Bu mülâkatta, "hukuk" hocası olan bu zat,bu prof., TCK'nın ünlü 141 ve 142'nci maddelerinden sanık olanların askeri mahkemelerde yargılanmaları gerektiğini söylüyor, fetva veriyordu!

12 Eylül öncesi bazı sıkıyönetim savcı ve yargıçlarının dahi 141 ve 142'nin Anayasa'ya, insan haklarına, demokrasiye "uygunluğu" konusunda duydukları kuşkuları bu sayın prof. kişi nedense paylaşmıyordu.

"Sıkıyönetimin ilanı 142'nci maddede belirtilen fiilin memleket hayatını tehlikeye sokmasıyla olmuştur. Bizdeki komünizmin temelinde 141-142. maddelerce yasaklanan fiiller yer almaktadır. Memleketi bu duruma o maddelerce yasaklanan fiil-

ler getirmiştir.Yalnız fikir alanında değil,fiilen de sınıf mücadelesi yapılacağı açıkça söylenmiş ve yapılmıştır. Bu fiillerin yapılmasının da sıkıyönetim mahkemesi kapsamına girmesi gerekir."

Bir ceza hukuku hocasının söyledikleri bunlar... Anti-komünizm böylesine gözünü bürümüş. İşçi sınıfı düşmanlığı demokrasinin en temel, en ilkesel kavramları gibi hukukun da en ilkesel kavramlarını insana işte böyle gözardı ettiriyor!

Öte yandan hukuk profesörünün bu fetvası ile, Anayasa Mahkemesinin 142. madde hakkındaki son kararının altındaki sözde "gerekçe" de yerli yerine oturuyor. Anayasa Mahkemesinin Resmi Gazetede yayınlanan gerekçesindeki "hukuki" iddiaya bakılırsa, 141 ve 142. maddelerdeki yasakları uygulamamak "uygar hukuk devleti" anlayışına ters düşermiş!

Cuntanın Anayasayı bir hükümet kararnamesi derekesine düşüren icraatı ve düpedüz "Anayasa-Babayasa tanımama" tavrı karşısında çıtı çıkmayan, fonksiyonları ellerinden zorla alındığı, memuriyetlerinin ve "itibar"larının dayanağı Anayasa fiilen ilga edildiği halde "Anayasa Mahkemesi üyesi" sıfatıyla yerlerinde oturmakta devam eden; sağcı,faşist işbirlikçisi "Tercüman" gazetesinde gün aşırı haklarında yayınlanan en ağır hakaretlere tahammül gösteren sayın "hukukçular", aynı Anayasa adına karar vermekten çekinmedikleri gibi bir de üstelik, 141-142 gibi faşist maddelere hukuk sisteminde yer vermeyen ülkelere "hukuk devleti" konusunda ders vermeye kalkıyorlar!

Siyasal Bilgiler Fakültesi öğretim üyesi ise bu çelişkiyi izah edebilmek için 141-142 gibi maddelerin geçerli olmadığı ülkelerin "güçlü devletler" olduklarını söyleyerek, aslında, "güçsüz" diye nitelediği devletin de onun temsil ettiği çıkarların da, kendilerini ancak hiç bir hukuki, demokratik gerekçeye dayanmaksızın, zorbalıkla koruyabildiğini itiraf ediyor,bunu gerekli ve zorunlu görüyor.

İşte anti-komünizmle demokrasi ve hukuk düşmanlığının nasıl ve ne denli birbirini tamamladığını gösteren iki örnek!

Dahası var.Cunta başının Adana konuşmasında sendikalara ve tüm işçi sınıfına saldırılarında dile getirdiği işçi düşmanlığı ile, Konya'da "Kurucu Meclis", "tencereyi kirletenler" ve "memleketi bu duruma getirenlere" idareyi teslim edip etmeme üzerine söyledikleri arasında da sıkı bağlar var. Komünizm korkusu ve işçi düşmanlığı, burjuva demokrasisinin en kısıtlısına, en sözdesine dahi tahammülsüzlüğün temelinde yatmaktadır ve işte böyle hezeyanlara yol açmaktadır.

İşçi sınıfının ekonomik-demokratik ve siyasi hak ve özgürlüklerini tanımaktan kendi günahları gibi korkanlar,bir avuç tekelci kesimin mad-

(Devamı 11. sayfada)

«geçiş dönemi» karanlığında aydınlar

12 Eylül öncesi kokuşmuştu. Faşizmin dikenli telleriyle sarılmış bir sözde demokrasiye dönüşmüştü. Halkın büyük bir kesimiyle birlikte aydınların da umutlarını söndürmüştü. Aydınlar çıkış yolu bulmakta zorluk çektikleri, ve belki biraz da, asıl umut kaynağı olan demokratik harekette umdukları gücü bulamadıkları için, çaresizliğe sürüklenmişlerdi, Sinip kalmışlardı.

Aydınlar 12 Eylül'le birlikte yeni bir konuma savruldular. Askeri cunta onların bu durumuna zehirli oltayı uzattı. Oltanın ucunda yem olarak "tarafsızlık", "Atatürkçülük", "terörle mücadele", "demokrasiye dönüş" gibi cazip yemler vardı.

İlk günlerde oltaya takılanlar hiç de az olmadı. Halktan "susup oturmasını", "ordusuna güvenmesini" istediler. Halkın gösterdiği kuşkuyu bile göstermediler.

Ama şimdi aydın cephesinde bir geriye dönüş var. Bu, ya suskunluk, ya da söylediklerinden çarketmek olarak su yüzüne çıkıyor. Cuntaya bağlanan umutlar yavaş yavaş çözüldüler, yerlerini kuşkuya terkettiler.

Cuntayı gözden düşüren ilk faktör Özal faktörü oldu. Cuntanın vaadlerinin büyük bir bölümü, yarattığı umutların ezici çoğunluğu Özal'la birlikte eridi. Çünkü Özal'ı 12 Eylül öncesinin umutsuz döneminden çok iyi hatırlayan koskoca bir halk vardı. Şimdilik bu halkın örgütlü bir muhalefeti yoksa da, dolmuşta, kahvede, düğünde, tezgâh başında ne düşündüğünü anlamak mümkün oluyor. Aydınlar da olabildiği kadar bunu anlamış olmalıdırlar.

Aydınların cuntadan yüzgeri etmesine bir başka sebep, halk düşmanlığıyla sicilli prof'ların,bürokratların, sendikacıların, yazarların, siyasilerin köşebaşlarını tutmaları, daha da güç kazanmaları oldu. Cuntanın kuyruğu altında saklananlara bakarak halkın başına örülmek istenen çorabı görmemek mümkün müydü?

Aydınları cuntanın kuyruğundan koparan bir diğer faktör işe MHP'nin açıktan değil ama, örtülü biçimde korunmasıdır. Yargı aygıtı MHP'yi yargılayacaklardan ayıklanıyor. Yönetim kademelirinde MHP koruyucuları yerlerini kaybetmediler. Cunta ve bağlı gerici güçleri, MHP'nin değil, halkın, onun biricik umudu olan demokratik muhalefetin üzerine gidiyorlar. Aydınlar bu "geçiş dönemi"nin karanlığını farketmişe benzerler.

Kimse cuntanın suçortağı olmak istemiyor.

Dahası, Türkiye'de insan hakları kalmadı. Basın koyu bir sansür altında. Cunta iplerin gevşediğini gördükçe "siyaset yasağı"nı hatırlatıyor. Yerine "faşizmi destekleme" zorunluluğunu koyuyor. Aydınlar da insandır ve kendi iplerini çekmeye niyetli görünmüyorlar.

Aydınların bir bölümü şimdi cuntadan esirgediği desteğini Kemalizme kaydırma hatasını işliyor. Bunlar Atatürkçülüğü cuntanın ve bağlı güçlerinin kirli eylemlerinden ayırıp korumayı deniyorlar. Ve çuntanın kimi tercih ve yönelimlerine karşı çıkarken, somut olarak Atatürkçülük adına cuntaya akıl öğretmeye kalkıyorlar. Bu bir aydın için en büyük yanılgıdır. Cunta böylesi muhaliflerine razıdır, çünkü Atatürkçülüğü her anlamda dilediği gibi manipüle edebilmektedir. Aydınlardan beklenen elbette Atatürk düşmanlığı değildir. Ama işçi sınıfı ve onun politikaları yasal mevzilerden sökülüp atılmış ve ideolojik kavga yasaklarla hassas bir dengeye sürüklenmişse, kitleler süngü ucuyla destekli ideolojik baskı altında terörize edilebiliyorsa, savunulması gereken Atatürkçülük değil, demokratik bilinç olmalıdır, ilerici ideolojiler olmalıdır. Unutmamalı ki en hızlı Atatürkçü ve en azılı anti-komünistlerden Turan Feyzioğlu faşizmin başbakanlığını kılpayı kaçırmıştır. Aydın olmak, bunu hatırda tutmayı gerektirir.

Diliyoruz yanılgı yanılgıyı kovalamasın. Post kavgasını cuntanın icazetiyle sürdüren tekelci güreş minderlerine rağbet artmasın. Çünkü, kaldırımların faşizmin postallarına açılmasında payı olan bir kısım sosyal demokratlar, şimdi aydınların sırtından yeni bir "demokratik" muhalefet yaratmayı düşlüyorlar. Alışmış "mirasyedi" huyundan vazgeçmez. Ama her halde bir halkın iki kere yanıldığı da tarihte az görülmüştür. Bu da hatır da tutulmalıdır.

Anti-faşist muhalafet için bir politik merkez, bir kaldıraç noktası mı aranıyor? Bu işçi sınıfına güvenmekle,onun politik güvencesi olan sosyalist muhalefete inanmakla olur. Bu, işçi sınıfını ve bütün halkı faşizme karşı tutum almaya götürecek olan demokratik birlik içinde birleşmekle olur.

(Devamı 11. sayfada)

AVRUPA KONSEYİDEKİ TARTIŞMALARDAN

AVRUPA KONSEYİ GENEL KURULUNDA TÜRKİYE SORUNU TARTIŞILIRKEN, GEREK TÜRKİYE'DEKİ ASKERİ DİKTATÖRLÜK, GEREKSE DE ONA MAZARET GÖSTERMEK İSTEYEN TÜRKİYE'Lİ VEYA AVRUPALI BAZI SAĞCI PARLAMENTERLER SERT ELEŞTİRİLERE UĞRADILAR. TÜRKİYE'DE CUNTANIN BASKISI VE GÜNLÜK BASININ OTOSANSÜRÜ YÜZÜNDEN KAMUOYUNDAN GİZLENEN BU TARTIŞMALARIN HİÇ DEĞİLSE BİR BÖLÜMÜNÜ BURAYA AKTARMAYI GÖREV SAYMAKTAYIZ. AŞAĞIDA, OTURUMU YAKINDAN İZLEYEN *GERÇEK* MUHABİRİ ARKADAŞIMIZIN TESBİT ETTİĞİ KONUŞMALARIN BAZI BÖLÜMLERİNİ BULACAKSINIZ.

"Türkiye'de terörizm 12 Eylül'den sonra azaldıysa da, basın ve sendika özgürlüğü yoktur. İnsan hakları çiğnenmektedir. Dokuz kişi işkenceden ölmüştür... Buna rağmen Avrupa Konseyi olarak Türkiye'de demokrasinin kurulmasına yardım etmek üzere, ona bir şans tanımalıyız." *(İspanya İşçileri Sosyalist Partisi delegesi)*

"Hiç bir diktatörlük, hele askeri diktatörlük tasvip edilemez. Demokrasiyi diktatörlükle değiştiren bir hareket onaylanamaz. Türkiyenin rejimi Avrupa Konseyi ilkeleriyle asla bağdaşmamaktadır. İşkenceler yaygındır, siyasi tutuklular vardır, basın ve sendikal özgürlükler yoktur, Şayet toplu sözleşme ve grev hakkı yoksa sendikaların ne önemi kalır. DİSK kapatılmıştır, liderleri içerdedir. Buna rağmen biz Türkiye'nin Batı'dan kopmasını istemiyoruz. Ona biraz daha, birkaç ay daha şans verilmelidir."*(İsviçre Sosyalist Partisi)*

"Demokratik ilkeler Türkiye'de uygulanmıyor. Komisyon raporunda Türkiye'de 12 Eylül'den sonra can güvenliğinin kısmen sağlandığı belirtilmektedir. Bu cuntayı mazur gösteren bir mazeret olamaz. Çünkü darbeden 4 ay sonra demokrasiye doğru hiç bir umut yoktur. Ülkede hiçbir sivil demokratik kuruluş kalmamıştır. Genel İş yöneticileri poliste işkence görmüşlerdir. İsveç sendikacılarının belirttiği gibi, sendikacılara elektrik verilmiştir. Abdullah Baştürk'e "DİSK'in hükümeti devirmeyi, meclisi iskat etmeyi amaçladığına ve terörizmle ilişkisi bulunduğuna dair zorla ifade imzalattırılmıştır. Böyle bir rejimin Av. Konseyinde yeri olamaz." *(İsveçli Sosyal Demokrat bayan delege)*

"Türkiye'deki askeri müdahele zorunluydu. Şayet bir rejim insanların can güvenliğini sağlayamazsa, siyasi partiler teröre karşı mücadele edemezlerse, mevcut Anayasa olağanüstü tedbirler almaya elvermezse, ne yaparsınız? Ordu yönetimi ele aldı ve demokrasiye geçeceğini açıkladı.Türk hükümetinin demokrasiyi kurma çabalarına yardım etmeliyiz. Fakat bu süre uzarsa, ne olursa olsun, Türkiye'nin konseyde kalmasına masade edemeyiz." *(Bir İngiliz muhafazakarı)*

"Ben seçimle gelmiş bir Türk parlamenteri olarak bugünkü rejimi destekliyorum. Türk aleyhtarı propagandalar vardır. Türkiye'deki tabloyu karanlık göstermek istiyorlar. Türkiye'yi Batı ailesinden koparmak istiyorlar. Biz Batı ailesinin üyesiyiz. Türkiye bir politik kaos içindeydi. Bugün Türkiye dünden daha iyi hale gelmiştir. Bu rejim demokrasiye dönecektir. Av. Konseyi ile ilişkilerimiz demokrasiyi onarmaya yarayacaktır. Garanti ediyorum ki, Avrupalı mestektaşlarımın savundukları insan haklarını biz de savunuyoruz." *(AP'li parlamenter)*

"Anayasa kaldırılmış, DİSK ve TÖB-DER kapatılmıştır. DİSK Başkanı hapistedir. 70 bin ila 100 bin insan hapistedir. İşte askeri diktatörlüğün tablosu budur. Diktatörlük yoluyla demokrasi kurulacağı iddiası bir demagojidir. Bu duruma hiçbir mazeret gösterilemez. Hiçbir politik hesap, ya da değerlendirme bize cuntayı aklatamaz. Konsey ilkelerinden taviz veremeyiz. Buradaki üyelerin çoğunun Türkiye'ye karşı sert önlemler almaya cesareti yoktur. Bu ise generallere yaramaktadır. "Demokrasiyi geri getirme" sözleri boştur. Bu duruma masaade edemeyiz. General Evren'in temsilcileri burada, bu salonda diktatörlüğü savunuyorlar. Buna göz yumarsak biz de onların durumuna düşmüş oluruz. Konsey etkin bir adım atmazsa, Türkiye'de bir diktatörlüğü kuruyor demektir." *(İtalyan komünisti)*

"12 Eylül rejimi Yunan Albaylar Cuntasından farklıdır. 12 Eylül kaçınılmazdı, zorunluydu. Siyasi partilerin garanti edemediği demokrasiyi ordu vaad etmektedir.Türkiye'ye şans tanınsın." *(İspanyol Hristiyan Demokratı)*

"Bu rejime diktatörlükten başka bir isim veremeyiz. Türk askeri hükümetinin hazırladığı program samimi değildir. Şayet Türk hükümeti samimiyetini ispat etmek istiyorsa,1974' denberi Kıbrıs konusunda BM kararlarını uygulasın. Türk ordusunun Kıbrıs'ta Rumlara yaptığı zulüm ile bugünkü rejimin halka yaptığı aynıdır. Kıbrıs, bugünkü generaller Türkiye'sinin bir parçasıdır. Bu ikisi birbirinden ayrılamaz. İnsan haklarını çiğneyenlere karşı sesimizi cesurca yükseltmeliyiz." *(Fransız, de Gaulle'cü RPR temsilcisi)*

"Türkiye'deki bugünkü durumu asla onaylayamayız. Fakat onlara bir şans daha verelim. Ama demokrasiye dönüş için kesin tarih sınırını biz tesbit edelim. K.Evren'in açıkladığı program hiç birimizi tatmin edemez." *(Avusturya Sosyal Demokratı)*

"Konseyimizin temel ilkesi insan haklarıdır. Bu bakımdan 12 Eylül öncesinde Türkiye'de ne olduğu önem taşımaz. Bugün insan hakları bu denli ayaklar altındaysa, önemli olan budur. 9 kişi işkenceden ölmüştür. Amnesty'deki arkadaşlarım işkencelerin yaygın olduğunu belirtiyorlar. İşkence insanlık suçudur ve affedilemez. Basın özgürlüğü yoktur, hapishaneler insanlarla doludur. Avrupa Konvensiyonu ilkeleri çiğnenmektedir. Türkiye, zaten bu diktatörlükle konseydeki kendi üyeliğini otomatikman kendisi askıya almıştır. Terörizm, yerini devlet ve polis terörine bırakmıştır. General Evren Konya konuşmasında kurucu meclisin kurulacağını açıklamıs,fakat bu meclisin MGK tarafından atanacağını, mecliste hiç politikacı bulunmayacığını, meclisten geçen herşeyin konseyde değiştirilebileceğini, nihai kararın Konseyde olduğunu söylemiştir. Siyasi partiler ve sendikalar kapatılmıştır. Generaller Türkiye'de yönetimde kalmaya devam ederlerse, Türkiye konseyde kalamaz. Diktatörlüğün temsilcilerini burada kabul edemeyiz. İhraç kararını Mayıs'ta alalım." *(İngiliz muhafazakarı)*

"Ankara rejimi totaliter bir rejimdir. Demokrasinin en ufak bir kalıntısı bile kalmamıştır. İşkence vardır, idam vardır. Terör, devlet eliyle devam etmektedir.Bu bir dramdır. Av.Konseyi Türkiye'deki rejime kılıf geçirme mercii değildir. Terörizme karşı mücadele adı altında bir diktatörlük savunulamaz. Mayıs'ta Türkiye'nin ilişkisini keselim." *(İtalyan komünisti)*

"Türkiye'deki durum ciddidir. Türkiye'nin üyelikte ısrar etmeye hakkı bile yoktur. Av. Kons. ilkelerinde ısrar etmelidir. Komisyon raporu işkencelerden, siyasi tutuklulardan sansürden söz ediyor. Ama gene de cuntaya şans tanıyor. Bu raporu onaylayamayız. Diktatörlüğün ve diktatörlerin bu konseyde temsil edil-

meye hakkı yoktur. 8nci maddenin uygulanmasını istiyorum." *(Yunan sosyal demokratı PASOK)*

"Rapor 20 bin kişinin hapiste olduğunu, görüştükleri pekçok siyasi tutukluda işkence izlerine rastlandığını belirtiyor.Ama gene de işkencenin bir hükümet politikası olmadığını ileri sürüyor. Buna inanamayız. İşkence ve işkencecilik, hükümet politikası ve müsaade olmadan yapılamaz. Türkiye'ye Mayıs ayına kadar mehil verilsin. Ama burada seçimle gelmiş olmayan Türk bakanlarının konsey bakanlar masasında oturmalarına göz yumamayız.Bu oturumdan sonra Türk bakanları dışarı çıkartılmalıdırlar." *(Lüxemburg, Hristiyan sosyal parti temsilcisi)*

"Türkiye'de diktatörlük vardır.Generaller rejimi vardır. Demokrasiyi kurtarmak sözü bir demagojidir. Faşizm aynı maskeyi her yerde takar. Ankara'daki, Fatsa'daki duruma bakınız. İki eski parlamenter terörist diye hapse atılmıştır. Komisyon cuntanın halka zarar vermediğini söylüyor. İşçi sınıfı hakları, tüm çalışanların hakları çiğnenmemiş midir? General Evren'in yeni açıklamaları demokrasiye aykırıdır. Orduda kör bir disiplin vardır. Askerin demokrasiye saygısı yoktur. Türkiye'nin konseyden atılmasını istiyorum." *(Claude Dejerdin, Belçikalı sosyalist)*

"Ben faşist rejime karşı kırk yıl savaştım. Faşist rejimlere bu çatı altında yer yoktur. Eski yıllarda, Salazarcı üyeler buraya gelip konuştular. İspanya ve Yunanlılar da öyle. Şimdi de Evren'in sözcüleri burada konuşabilmek istiyorlar. Ayrıca, şayet Türkiye'yi çıkarmakta gecikirsek, çok beklersek, kendi ülkelerinde yönetime gelmeye hazırlanan başka albayları, başka generalleri cüretlendirmiş oluruz. Türkiye'nin üyeliği Av. Konvensiyonu ile bağdaşamaz. 6, 7,8 maddelerin uygulanmasını isteyorum." *(Portekizli komünist)*

"Türkiye'de askeri diktatörlük vardır. Terörizm askeri diktatörlükten daha kötüdür diyerek Türk diktatörlerine yardım edemeyiz. Demokrasiye dönüş vaadleri bir oyalamacadır. Bu dünya kamu oyunu aldatmak içindir. Biz burada, bu salonda diktatörleri kabul edemeyiz. Kendi ilkelerimize ve insan haklarına saygımız vardır. Türkiye'nin üyeliğini askıya alalım. Diktatörlük burada barınamaz." *(Danimarka Georgist partisinden)*

"Ankara rejimini onaylayamayız.Temel ilkelerimize aykırıdır. Türkiye'nin burada kalması uygunsuzdur. Çok çabuk bir tarih saptamalı ve Ankara'ya bildirmeliyiz.Ankara bu kısa zaman içinde demokrasiye geçmezse,askı ve ihraç mekanizması kesinlikle işletilmelidir." *(İngiliz İşçi Partisi milletöekili)*

"Buradaki sorunu cesaretle karşılayalım. Şunu soruyorum. Daha ne kadar bekleyeceğiz. Hiç bir diktatörlük affedilemez. Buradan bir diktatörlüğü mazur gösteren, diktatörleri savunan cümleler kullanıldı. Burada diktalar ve diktatörler savunulamaz. Komisyon raporunun kararı anlamsızdır. Şayet biz askı kararını şimdi almazsak, eninde sonunda mutlaka alacağız. Bunu yapmazsak konseyimizin otoritesini sarsarız. Türk üyeliği askıya alınmalıdır." *(Izlanda bağımsız delegesi)*

"Bu ayın başında Türkiye'de idim. 36.000 tutuklu vardı. Bunların hepsi terörist miydi? Değildi... Gözaltı süresi üç aya çıkarılmıştır, savcıların keyfine bağlı olarak bu üç aylar ilenihaye uzatılabilmektedir.. Türkiye'de işkence vardır. İşkenceden ölenler vardır. General Evren'in açıkladığı kurucu meclis vaadinin demokrasi ile hiç ilgisi yoktur. Politikacıları dışarlayan, ayrıca tüm yetkileri kendi elinde tutan askeri konseyin hazırlayacağı Anayasa'dan demokrasi bekleyemeyiz.

Mayıs oturumuna kadar bekleyelim. Fakat Mayıs'tan sonra bekleyemeyiz. Generallere son bir şans verelim.Ondan sonra işlerini bitirelim." *(Danimarkalı Sosyal Demokrat)*

"Kimileri Türk yönetimine faşist cunta diyorlar. Faşizm Türkiye'de olanlardan daha kötüdür. Türkiye'de faşizm yoktur. Bu rejim faşist değildir. Aşırı sağ ile aşırı sol çatışıyordu. Generaller yönetime el koymaya mucbur kaldılar.İşkence vardır. Biz işkenceye karşıyız. Ama işkenceler, hükümetin isteği dışında yapılmaktadır.. Türkiye Av. konseyi üyesi olarak kalmalıdır. Türkiye'ye yardım etmeliyiz." *(Alman CDU--bu parti neo-nazileri himaye etmektedir.)*

"Türkiye'de diktatörlük vardır.Generaller rejiminin halk tarafından desteklendiği doğru değildir. Tüm temel haklar ayaklar altındadır. Hiç bir diktatörlük, hiçbir gerekçe ile mazur gösterilemez. Burada Türk cuntasını savunmaya yeltenen tüm argümanları reddediyoruz. Diktatörlük bu çatı altında barındırılamaz.

Türk generallerinin bugünkü sözlerinin aynılarını, Yunanistan'daki albaylar kelimesi kelimesine söylemekteydi. Yunanlı albaylar da demokrasiyi onarmak ve restore etmekten söz ediyorlardı. Bugünkü Türk generalleride aynı şeyleri söylüyorlar. Yunanlı albaylar demokrasiye kısa zamanda geçeceklerinden söz ediyorlardı, ama iktidarda 7 yıl kaldılar.. Yunanlı albaylar dün işkence için ne söylüyor idiyseler, bugünkü Türk generalleri de bu sözleri aynen tekrar etmektedirler. Ankara'daki generallere karşı sesimizi yükseltmeliyiz. Kararlı olmalıyız. Mayıs ayına kadar mühlet verelim. Başkan derhal Türkiye'ye gitsin, mehlimizi bildirsin. Mayıs'a kararımızı alalım. Bu oturumda ise Türk bakanları bakanlar komitesinden derhal çıkarılsın."*(Yunan EDHK milletvekili)*

"Diktatörlerin her zaman birtakım argümanları bulunur. Hitler, Mussolini, Franco, Salazar, Yunanlı Albaylar..onların hepsinin de birtakım argümanları vardır. Evren'in de argümanları aynıdır. Meslektaşlarım, şayet bu yolda giderseniz,şayet cuntanın durumuna bahane ararsanız Yunanistan'da albaylar cuntasına gösterdiğiniz müsamahayı, yanı 1967-69 dönemini yeniden yaşarız. Türkiye bu Assamble'ye geri dönemez." *(İngiliz işçi milletvekili)*

"Türkiye'de halk işkence, zulüm baskı ve yoksulluk altındadır. Yanı bu işi bir kapitalizm-sosyalizm meselesi değildir. Bu sorun bir demokrasi ve insanlık sorunudur... Tutuklu bulunan İstanbul belediye başkanına ne dersiniz? Tutuklu bulunan dört değerli meslektaşım, Tarhan, Ateş, Anadol ve Günay'a ne dersiniz? ya, tutuklu bulunan Kürt belediye başkanı Mehdi Zana'ya ne dersiniz? Hele hele tüm Kürt halkının sorunu... O bambaşka bir sorundur ki milyonlarca Kürt Türkiye'de ezilmektedir.

General Evren'in kurucu meclis lafının önemi yoktur. Yeni Türk Anayasa'sı demokratik olmayacaktır." *(Danimarkalı liberal)*

"Türk hükümeti demokrasiye geçiş için hiç birşey yapmadı.Kenan Evren'in Konya'da yaptığı konuşma durumun iyiye doğru değil, kötüye doğru gittiğini gösteriyor. Kurucu Meclis MGK tarafından atanacak. Anayasa'nın her maddesine istediği gibi düzenleyecek.

Ankara'ya çağrı yapılmalı ve Avrupa İnsan Hakları Konvensiyonu hatırlatılmalıdır. Şayet Türk hükümeti uymazsa, üyeliği askıya alınmalıdır. Kendi ülkemin deneylerinden biliyorum ki demokrasi askerle ve askeri rejimle kurulamaz." *(Portekiz,sosyal demokratı)*

"Ülkem Türkiye'deki rejimi, Yunan albaylar cuntasına benzetmeye imkan yoktur. Franco ve Albaylar Cuntası demokrasiden sözetmezlerdi. Faşist diktatörlüğü en iyi rejim diye gösterirlerdi. Fakat Türk generalleri demokrasiden sözediyorlar. İlk günden beri demokrasi vaadinde bulunuyorlar. Türk ordusu yönetime el koymaya mecbur oldu. Yönetime gelmeden önce politkacıları defalarca uyardı. İki büyük politik partinin aciz kalması nedeniyle ordu müdahele etti. Kimse askeri müdaheleyi kalıcı ve mutlak görmüyor. Kendileri de görmüyorlar. Türkiye'de terörizmin kökleri derindedir. Kolay kolay temizlenemez.Yeni düzen ve yeni anayasa zaman alacaktır. Bu zamanı bize veriniz.. Bizi konseyden çıkarmayınız.." *(Muammer Aksoy)*

"Demokrasi rafa konamaz.Rafta ya-

(Devamı 11. sayfada)

ANTİ-FAŞİST MÜCA[DELE]

CUNTAYI D[EVİRMEKTİR]

12 Eylül öncesinde başlıca taktik sloganımız *Faşizme Geçit Yok idi.* Çünkü alabildiğine saldırgan bir şekilde tırmanmakta olan faşizm, halkın önündeki en büyük tehlikeydi. Faşizmin iktidarının önlenmesinin hayati önemi vardı. Bu nedenle de ülkemizdeki tüm demokrasi güçlerinin, örgütlü bir beraberlik ve dayanışma içinde *faşizme geçit vermemeleri* gerekiyordu.

Bu sağlanamadı. Uzunca bir süreden beri tezgahlanan ve ayak sesleri duyulan faşizm askeri cunta yoluyla ayni Arjantin'de olduğu gibi bağıra bağıra geldi ve tepemize oturdu. Yani faşizm pek zorda kalmadan "geçit" buldu. Ve böylece *faşizme geçit yok* sloganının geçerliliği de kalmadı.

Ne ki, böyle oldu diye antifaşist mücadelenin önemi azalmadı, aksine önümüzdeki dönem için çok daha ciddi bir hayatiyet kazandı. Dün toplumu tehdit eden en büyük tehlike olan faşizm, bugün işbaşındadır ve tüm halkı yıldırmayı hedefleyen dehşetli bir devlet terörü estirmektedir. Emperyalizmin ve tekelci burjuvazinin dayattığı ve Demirel-Özal ikilisinin güç bela uygulamaya çalıştığı, ağır aksak yürüyen "çalışan halka zorla kemer sıktırma" politikası şimdi cunta tarafından sopayla, yani silah zoruyla sürdürülmek istenmektedir. İşte bu durumda *acil hedef bu despot yönetimi, faşist cuntayı devirmektir.* Böyle olunca da içinden geçtiğimiz dönemin temel taktik sloganı bu somut hedefi gösterecek şekilde belirlenecektir.

Faşizm burjuva diktatörlüğünün en gözü dönmüş ve çıplak biçimi olarak burjuva demokratik hak ve özgürlükleri tamamen ortadan kaldırmasıyla, burjuva demokrasisinin tümden inkarıdır. Bu nedenle toplumda bir avuç en gerici, emperyalizme en uşakça bağlı, en gözü kanlı tekelcilerin iktidarı olarak, ezici çoğunluğun üzerinde eksiksiz bir despotluk kurmaya çalışır. Çünkü dayandığı güç toplumda öylesine küçük bir azınlıktır ki, demokratik hak ve özgürlüklerin asgarisi bile, böylesi bir azınlık diktatörlüğünün temellerini sarsmaya yeter. İşte bugün cuntanın Türkiye'de demokratik hak ve özgürlükleri pervasızca ayaklar altına almasının başlıca nedeni budur.

Bu durumda burjuva demokratik haklara sahip çıkmanın hayati önemi daha da açığa çıkar. Burjuva demokratik hakların ne işçi sınıfı için, ne diğer emekçiler için ve ne de bunlardan en kolayca vazgeçebilen orta tabakalar için birer süs olmadıkları daha bir açıkça görülür.

Faşizm, demokratik hak ve özgürlükleri tüm ortadan kaldırmasıyla, onlara *sahip çıkan*, onları benimseyen çok geniş bir kitleyi de karşısına almış olur. İşte faşizme karşı mücadelenin en büyük avantajı buradadır. Faşizm açık despotizmle toplumun ezici çoğunluğunun hoşnutsuzluğunu, tepkisini ve nefretini kazanır. Ve yığınların hoşnutsuzluğu arttıkça varlığını koruyabilmek için daha despotlaşır, gaddarlaşır. Gaddarlaştıkça da yığınların hoşnutsuzluğu daha büyük tepkilerin yükselmesi sonucunu verir. Ancak burada asla atlanmaması gereken çok incelikli bir nokta vardır. O da, bu gelişmelerin *kendiliğinden* olmayacağıdır.

Faşist yönetim baskıyı artırdıkça hoşnutsuzluğun da artacağını bilir. Ama zorbalık uygulamaktan da başka çaresi yoktur. Onun için bir yandan despotluğunu sürdürürken, bir yandan da egemenliğini koruyabilmek için, baskı altında tuttuğu yığınların mücadelesini güçsüz kılacak tedbirleri almaktan geri durmaz. Nelerdir bu tedbirler? Bunlar, esas olarak, baskı altındaki toplum kesimlerinin faşizme karşı güçlerini birleştirmelerini engellemeye yönelik tedbirlerdir. Çünkü toplumsal tabanı çok güçsüz, buna karşılık silah ve para bakımından azami ölçüde donatılmış faşizm, zorbalığını ancak karşısındaki güçler bölük pörçük ve dağınık kaldıkları takdirde sürdüreceğini iyi bilir.

Bu konuda en başta gelen silahlarından birisi ideolojik saldırıdır. İtiraf etmek gerekir ki cunta bu konuda bir hayli başarılı olmuştur. Bugün toplumun ileri kesimleri, ileri işçiler başta olmak üzere, cuntanın ne için tezgahlandığını kavramış durumdadırlar. Ne ki bunlar geniş yığınlar içinde yine de azınlıkta kalmaktadırlar. Emekçi kitlelerin hatırı sayılır bir bölümü hâlâ daha cuntanın demagojilerinin etkisi altındadırlar. Bunlara göre anarşistlikle solculuk, sosyalistlik ayni şeydir. Ve cuntanın terörü bahane ederek toplumun ileri güçleri üzerinde estirdiği amansız terörü, bu kitleler şimdilik umursamazlıkla, hatta biraz da onaylayarak izlemektedir. "Artık günde ortalama 20-30 kişi ölmüyor ya! Artık rahatça sokağa çıkabiliyoruz" demagojileri bu yığınları şimdilik etkisi altında tutabilmektedir.

Bu noktada yukarıda altını çizdiğimiz demokratik hak ve özgürlüklerin "benimsenmesi", onlara "sahip çıkılması" büyük önem kazanmaktadır. Türkiye'nin demokrasi mücadelesi açısından köklü bir geçmişi ve zengin tecrübeleri olmadığı bilinen bir gerçektir. Hatta yüzyıllar boyu süren en ağır despotlukların gelenekleri ve olumsuzlukların yığınların omuzlarında ağır bir yük olarak varlıklarını duyurdukları da doğrudur. İşte böylesi bir ortamda tekelci burjuvazinin ve onun emrindeki cuntanın demagojileri, düpedüz yalanları mümbit bir ortam bulabilmekte, kitlelerin bir bölümü için demokratik hak ve özgürlükleri ikinci plana itebilmektedir.

Demokratik hak ve özgürlükler oldukça geniş yığınlar için ikinci plana itilebiliyorsa gerçekten öyle midirler? Elbette değil! Yoksa onları "süs" olarak ilan eden tekelci burjuvaziyle aynı konumda olmaları gerekirdi. Oysa tekelciler, vurgunu eskisi gibi beceremedikleri için demokratik hak ve özgürlüklere paydos diyorlar. Ama bundan geniş yığınların nasibine düşen açlık ve baskı oluyor. Ve yığınların bir bölümü, bir yandan kemerleri sıktırma politikası tedricen uygulandığından, öte yandan henüz kendileri üzerinde somut varlığını göremedikleri devlet terörünün can güvenliklerini sağladığını sandıklarından, ve en önemlisi demokratik hak ve özgürlüklere sahip çıkmanın ilk başta kendilerinin vazgeçilmez yaşama şartı olduğunu henüz yeterince hazmedemediklerinden cuntanın demagojilerine açık olabiliyorlar. Tabii bu gibilerin toplumdaki mevzilenmeleri de önemli. İşçi sınıfı-çok geri ve henüz düpedüz "köylü" olan unsurları dışında- cuntanın kendisini başlıca boy hedefi seçtiğini, onun uygulamalarından görüyor. Ve darbenin esas anlamda kendisine karşı yapıldığını kavrıyor. Buna karşı köylüler, diğer emekçi tabakalar, orta katmanlar bireyci nitelikleriyle henüz olup bitenleri yeterince kavramaktan uzaklar. Onların önemli bölümü gündelik hayatın "hay huy"u içinde, 12 Eylül öncesinde bezdikle-

...DELENİN ANA HEDEFİ ...EVİRMEKTİR

ri faşist saldırganlığın şimdilik durmasından az çok memnun, ancak hayat pahalılığının aynı tempoda artmasından endişeli, yine de, cuntanın demağojileri için elverişli bir toplum kesimi oluşturuyorlar.

Bu şartlar, yığınların demokratik hak ve özgürlüklere sahip çıkmak ve cuntayı defetmek için mücadeleye seferber edilmelerinde hatırı sayılır olanaklar yaratıyor, ama tekelcilerin ve cuntalarının saldırıları burada bitmiyor. Onlar yığınlar arasında despotizmlerinin faşist niteliğini perdeleyen ideolojik saldırılarını tezgahlarken, aynı zamanda baskıdan hoşnutsuz kitlelerin mücadeleyi örgütlemelerini önlemek için de tedbirlerini alıyorlar. Bir yandan var olan örgütleri çalışmaz hale getirmek için vargüçleri ile saldırırlarken, öte yandan da demokrasi güçlerinin tek bir cephede örgütlenmelerini önleyici yöntemlerini sinsice uygulamaya koyuluyorlar.

Bu şartlarda mücademizin birbiriyle yakından ilişkili iki ana yönü şöyle belirmektedir:

1- Tekelci burjuvazinin, onun güdümündeki cuntanın ideolojik saldırılarını, demağojilerini etkisiz kılacak, kitlelere gerçekleri açıklayan ve somut olarak gösteren yaygın ve yoğun anti-faşist ideolojik-politik kampanya.

2- Demokratik hak ve özgürlüklere sahip çıkmak ve cuntayı devirmek için, devlet teröründen hoşnutsuz olan yığınların anti-faşist bir cephede örgütlenmeleriyle, mücadelenin merkezileştirilmesi ve yaygınlaştırılması.

Mücadelemizin bu yanını oluşturan ideolojik, politik kampanyanın belkemiğini, hiç kuşkusuz, demokratik hak ve özgürlüklere sahip çıkmak, cuntanın despotizminin yığınların en hayati çıkarlarını bastırmayı hedeflediğini teşhis etmek olacaktır. Ve böylece geniş emekçi kitlelerin, orta katmanların demokratik hak ve özgürlüklerin kendileri açısından nasıl büyük değeri olduğunu kavramaları, onlara sahip çıkacak bir azim ve kararlılığa kavuşturulmaları mümkün olabilecektir. Bu konuda hayatın kendisi, yani tekelci burjuvazinin ve cuntanın ettikleri, yığınların faşizmin kendileri için ne demek olduğunu kavramaları için yönlendireceğimiz ideolojik-politik mücadelenin somut bazını teşkil edecektir.

Açıktır ki, en yoğun ideolojik-politik kampanyalar tek başına fazla bir anlam taşımaz. Çünkü faşizm lafla devrilmez. Onu devirecek güç geniş yığınların örgütlü mücadelesidir. Zaten böylesi bir örgütlenmeye gidilmeden yoğun ve yaygın ideolojik kampanyalar da düzenlenemez. Çünkü mücadelenin her iki yönü birbiriyle iç içedir. İdeolojik-politik kampanyaları yagınlaştırıp-yoğunlaştırmak, daha disiplinli ve yaygın örgütlenmekle mümkündür. Daha fazla örgütlenebilmek içinse daha yoğun ideolojik-politik çalışma malzemelerine ve araçlarına vb. sahip olmak gerekir.

Kitlelerin anti-faşist bir cephede örgütlenmeleri bu noktada günümüzün en can alıcı meselesi haline gelmektedir. Ve hemen belirtmeliyiz ki bu konuda hatırı sayılır eksiklerimiz vardır.

Faşizm planlı bir şekilde halk güçlerine saldırmakta ve polis devletinin, örtülü bir faşizmin yapısını taş taş örmektedir. Bunu yaparken de gözaltı süresini üç aya çıkararak en temel insan haklarını dahi ayaklar altına alabilecek pervasızlıkta olduğunu saklamamakta, ama bütün bunları demokrasi uğruna yaptığı ikiyüzlülüğünü de elden bırakmamaktadır. Kısacası düşmanımız hem alabildiğine barbar ve hem de dehşetli riyakardır. Ve onun bu nitelikleri bir süreç içinde çok geniş kitlelerin hoşnutsuzluğunu ve öfkesini çekecektir. İşte anti-faşist mücadelede elimizde böylesine elverişli potansiyel güç vardır. Bütün mesele bu potansiyel gücü iş yapar, somut olarak demokratik hak ve özgürlüklere sahip çıkan faal bir güç haline dönüştürmektir.

Bu noktada hemen vurgulamamız gerekir ki, yığınların öfkesi, cuntanın kolayca ezebileceği kendiliğinden ve dağınık çıkışlar haline gelmeden elimizi çabuk tutmak zorundayız. *Örgütlenelim, cephede birleşelim* çağrılarıyla pek bir yere varılamıyacağı bellidir. O halde madem ki hayati olan, mücadelenin anti-faşist bir cephede merkezileştirilmesidir, bunun için ne yapılması gerekiyorsa o yapılmalıdır.

Türkiye'de faşizme karşı olan toplum kesimleri bellidir. Ve cuntanın icraatıyla, saldırılarıyla daha da belirginleşmektedir. Üstelik bu toplum kesimleri bütün eksikliklere rağmen, başıboş yığınlar halinde değildirler. Anti-faşist partiler vardır, sendikalar vardır. Yığınsal meslek örgütleri, gençlik, kadın örgütleri vardır. Demokrasiden yana kuruluşlar, yayınlar, hatta tek tek aydınlar, kişiler ve ilah. vardır. Bu güçlerin yöneticileri, temsilcileri vardır. Ve bu anti-faşist cephenin oluşturulması amacıyla bir araya gelmelerini engelleyecek ciddi bir neden mevcut değildir.

Unutmayalım ki, demokratik hak ve özgürlükler bunlara kim sahip çıkıyorsa ancak onlar için vardırlar. Cuntanın yaptıkları bu gerçeği bir kez daha kafalara çakmaktadır. Bu nedenle "hele bekleyelim, cuntaya ne kadar ilişmezsek, o kadar kolay ve kendiliğinden gider, sonradan işimize bakarız" gerekçeleri hem ham hayaldır, hem de olsa olsa pısırıklığın bahanesidir. Ve böyle düşünenler de başlarına geleceklerle hanyayı konyayı anladıklarında iş işten geçmiş olacaktır.

Bir anti-faşist cephede bir araya gelinmemesi için hiç bir neden yoktur.

Hedef son derece açık ve basittir: *Demokratik hak ve özgürlüklere sahip çıkılması, cuntanın devrilmesi.* Bugün buna hayır diyecek bir avuç işbirlikci tekelci dışında -faşist demagojinin etkisinden henüz kurtulamayanlar bir kenara- kimse yoktur, olamazda! En azından sözünü ettiğimiz yığınları temsil eden örgütlenmeler bu konuda kesinlikle hemfikirdirler. O halde şimdi yapılması gereken herkesin *özel çıkar ve hedeflerini dayatmadan* demokratik hak ve özgürlükleri savunmak, bu uğurda örgütlü mücadeleyi kotarmak için bir araya gelmeleridir. Hedef bu kadar yalın ve açıktır. Ve anti-faşist cephe böylesi bir yalınlık üzerinde temellendirilmelidir.

Elbetteki işçi sınıfının, onun politik örgütlenmesinin bağımsız çizgisi, hedefleri vardır. Ve zaten her dönemde onun politikasını belirleyen temel de budur. İşte günümüzde bu temel, işçi sınıfının demokratik hak ve özgürlüklere sahip çıkılması ve cuntanın devrilmesi için örülecek anti-faşist cepheye önderlik etmesi gereğini dayatmaktadır.

Bu konudaki en belirgin olumsuzluk kuşkusuz öncü politik kadroların henüz tek bir çatı altında *birleşmiş*

(devamı 11. sayfada)

«ORTA SINIFLAR» ÜSTÜNE BİR ORTA OYUNU

CHP'nin son küçük kurultayında genel başkan Bülent Ecevit kendi solundakilere niçin uzak durduğunu soranlara "orta snıfları ürkütmemek için" diye cevap vermişti. Ecevit bu cevabında,orta sınıfların "anti-komünist olduğunu" ileri sürüyor ve onlarda varsaydığı bu eğilime ödün verdiğini itiraf ediyordu.

Ecevit'in o günkü yanılgısı üzerine tarihsel pratik tarafından kalın bir çizgi çekildi. Orta sınıfları sosyal bâdirelerden ve ekonomik çöküntüden değil kurtarmaya, *klasik demokrasi içinde kalarak* yoksullaşmalarına bile güç yetiremiyeceği bir kere daha anlaşıldı.

Askeri yönetim ve Ulusu hükümeti de aynı iddiayı ısıtıp ısıtıp önümüze sürüyor. Maliye Bakanı Kaya Erdem 1981 yılı bütçesini basın mensuplarına açıklarken bu iddiayı daha ileri götürdü.1981 bütçesinin tümüyle "orta sınıfları kurtarma"! amacıyla hazırlandığını belirtti.

Bu nasıl olur? Bir avuç parababasını daha da zengin ve egemen kılmak, bu amaçla bütün halk kesimlerine yeni mali külfetler yüklemek için yola çıkan bir ekibin yalanlarına inanmak mümkün müdür?

Önce,kim bu orta sınıflar, ona bakalım: esnaflar,sanatkârlar, tüccarlar, nakliyeciler, teknik elemanlar, küçük imalat işletmelerine sahip olanlar, geçimini şimdilik sağlayabilen köylüler vs. vs.

Bu katmanlar içinde burjuvazinin zehirli oltasına takılanlar yok değildir. Ama bu insanların çok büyük bir bölümünün, tıpkı halk çoğunluğu gibi, işçiler, memurlar, bütün emekçiler gibi, uygulanan ekonomik-politikadan zarar gördükleri gün gibi ortadadır.Yüksek enflasyon emekçi sınıflar kadar mutlak olmasa bile, orta katmanları da nisbî ölçüde yoksullaştırmakta,yaşama düzeylerini düşürmektedir. Bu katmanların spekülatif kazanç sağlama olanağı olmayan bireylerini bekliyen,birbiri ardısıra gelen ve gelecek olan iflaslardır.

Orta sınıfları güçlendiren politika, onları örgütleyen,kredilerle destekleyen,onlara pazarlama olanağı, birçoğuna hammadde, makine, gübre gibi teknolojik ve benzeri destekler sunan,en azından hallerine şükrettirecek bir yaşam düzeyi ve geleceğe güven sağlayan politika olabilir. Halbuki mevcut ekonomi-politika tekelleri güçlendirme mantığına dayanmaktadır. Ülkenin ve devletin bütün olanaklarını seferber etmenin peşindedir. Orta sınıflara reva görülen "kemerleri sıkmak"tır, yani kaderlerine rıza göstermeleridir.

Askeri yönetim aldığı ve alacağı tedbirlerle orta katmanların bu kaderini hızlandırıyor. Vergi kanunları bu kesimin çoğunluğunu, emekçilerle birlikte önüne katıp sürükliyecektir. Orta katmanların içindeki hızlı ayrışma daha da hızlanacak ve bu kesimler demagojik istismarlara daha az açık hale geleceklerdir.

Orta katmanları emekçilere, özellikle işçi sınıfına karşı çıkarma kurnazlığı çok denenmiştir. Bu toplum kesimlerinin tedirginliği her zaman, tekeller lehine işleyen bir radikalizme vesile sayılmış, böylece "orta sınıflar" kendi silahlarıyla ve tekelci burjuvazi tarafından vurulmuşlardır. Faşist ve baskıcı rejimlerde bunun istinnası bulunmaz. Şili'de 1973 öncesi Halk Birliği iktidarına karşı cephe almaya sürük-

(Devamı 11. sayfada)

CUNTA İŞÇİ SINIFIMIZA SALDIRIYOR

Faşist cunta işçi sınıfına ve bütün demokrasi güçlerine en azgın bir biçimde saldırılarına devam ediyor.

Uzun yıllardan beri patronların amansız sömürüsüne, sermayenin ücret köleliği politikasına karşı, işçi sınıfımızın ekonomik haklarını koruyarak onun yaşam şartlarını azıcıkta olsa iyileştirmeye çabalayan ve bütün demokrasi güçleri ile beraber demokrasiyi korumak, giderek geliştirmek için en ön saflarında mücadele eden DİSK, şimdi faşist cunta tarafından hedef tahtası olarak tespit edilmiştir. Başta DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk olmak üzere binlerce DİSK üyesi ve yöneticisi faşizmin zindanlarında, işkence odalarında yok edilmek isteniyor.

Cunta, DİSK hakkında ceza yasasındaki faşist Mussolini'nin hediyesi olan 141-142 ve 146'ya göre dava açtı.Gene DİSK'le beraber TÖB-DER hakkında da ceza yasasının aynı maddelerine göre dava a,tı. Bu iki sınıf ve kitle örgütünün demokrasi mücadelesindeki seçkin yerini haklı saygınlığını bütün dünya demokrasi güçleri iyi bilmektedirler.Hal böyle iken cunta dünya kamu oyunun gözüne baka baka iğrenç dolu yalan, iftira ve demagoji ile DİSK'i ve TÖB-DER'i birer anarşi ve terör mihrakları imiş gibi gösterip faşizme karşı olan bu sınıf ve kitle örgütlerini sermayenin isteği doğrultusunda yok etmek istiyor.

Abdullah Baştürk'le beraber DİSK'in birçok yöneticisi ceza yasasının 146. maddesi ile yargılanıp idam edilmek isteniyor. DİSK üyesi diğer işçiler de 5 seneden az olmamak üzere hepsi ağır ceza ile yargılanıyorlar.DİSK'li sendikacı ve işçilere ceza evlerinde yapılan işkenceler, Hitler metotları ile alınan gerçek dışı ifade beyanları, operasyon adı altında, bu güne kadar kurşuna dizilen yüzlerce ve yüzlerce işçinin, sosyalistin,demokratın imha edilişleri, ezilen Kürt halkı üzerindeki terör ve zulüm politikası ile bu cuntanın ne denli işçi düşmanı ve de halk düşmanı olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. DİSK ve DİSK yöneticilerine yapılanlar açıkça faşist bir komplodur.

Cunta Türkiye'de demokratik hak ve özgürlükleri hayasızca gasp edip insan onurunu uluslararası insan haklarını pervasızca çiğnemektedir. Bütün hışmı ile DİSK'e, emekçi halka, demokrasi güçlerine saldırırken,sermaye nin sınıf çıkarlarını koruyan sanayı odalarına, ticaret odalarına kol kanat geriyor, onlara açık açık arka çıkıyor, onların politika yapmalarına destek oluyor. Bu politikayı yaygınlaştırmak için gerici basının sayfaları açılıyor ve sermayenin kemik yalayıcı köşe yazarları her gün cuntanın işçi sınıfımıza,emekçi halkımıza saldırısını alkışlıyorlar. Emekçi halkımızın taleplerini dile getiren işçi sınıfımızın çıkarlarını savunan sosyalist ve demokrat basın bütünü ile yasaklanmış buna karşılık sermayenin çıkarlarını savunan ve faşist ideolojinin propagandasını yapan her türlü halk düşmanı gerici yayınlar serbestçe yayınlanmakta, bu gerici yayınlar, faşist cuntaya, açıkça sermayenin korunmasını önerirken, cunta ile beraber yüce emeğin onuru, sendikamız DİSK'in yok edilmesine tekelci burjuvazi adına işçi sınıfımızın sendikal önderlerine ölüm fermanlarını hazırlıyorlar.

Cunta Türkiye işçi sınıfına karşı işlediği cinayetleri,uyguladığı zulmü dünya demokrasi güçlerinin gözün-

(Devamı 11. sayfada)

cuntanın öğretmenlere saldırısı ve görevlerimiz

Türkiye'de burjuvazi, ötedenberi öğretmenlerden ve onların örgütlü mücadelesinden ürkmüş; öğretmenleri etkisiz hale getirmek için her çareye başvurmuştur. Öğretmenlerin emekçi sınıf ve tabakalardan gelen aydın karakterli, mücadeleci, sınıf bilinci kazanmaya ve bilinç aşılamaya yatkın insanlar oluşu;egemen sınıfların korku ve öfkesini kabartmış, zaman zaman zorbalığa varan "tedbirlerle" demokratik öğretmen hareketi bastırılmak istenmiştir.

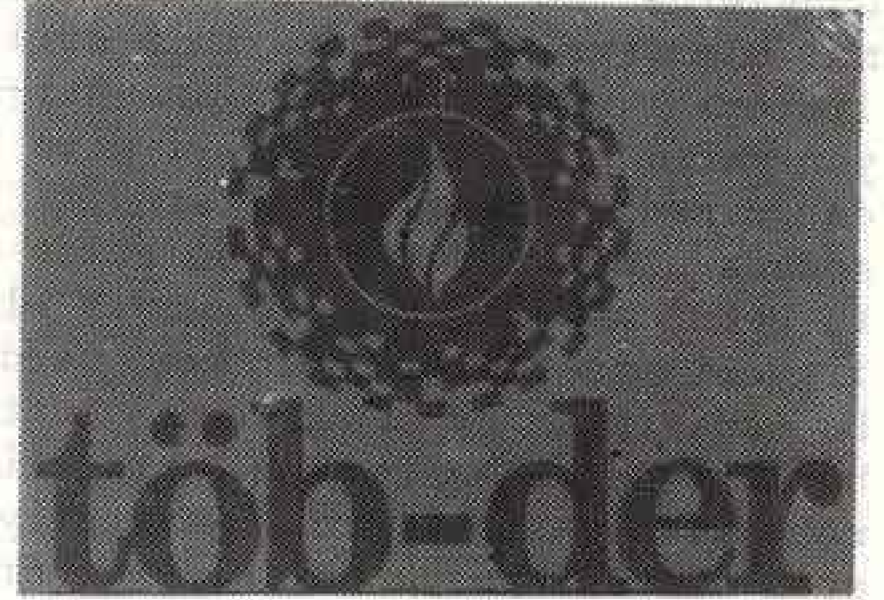
Öğretmenlerin örgütlü mücadelesi Cumhuriyetle başlayıp çeşitli aşamalardan geçtikten sonra, son yıllarda TÖB-DÖR'de somutlanan ve giderek işçi sınıfı mücadelesi ile de bütünleşen bugünkü, güçlü ve onurlu boyutuna ulaşmıştır. Bu gelişim süreci, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm güçlerinin haklı beğenisini kazanırken; işbirlikçi-tekelci sermaye çevrelerinin ve her türden gericiliğin gazabına da derinleştirmiştir.

12 Mart faşizminin öğretmenlere yönelik uygulamaları, Demirel hükümetlerinin azgın öğretmen kıyımı, Milliyetçi Cephe Hükümetlerinin TÖB-DER ve üyelerine yönelik tertipleri, faşist cinayet odaklarının saldırıları, ardı arkası kesilmeyen adli ve idari kovuşturmalar, dernek kapatma ve tutuklama işlemleri, darbe öncesi sıkıyönetim uygulamaları sonunda hâlâ yılmayan; ekonomik-demokratik mücadeleyi bırakmayan 200.000 eğitim emekçisi... İşte 12 Eylül öncesinin çok kısa özeti ve bilânçosu!

Emperyalizme göbeğinden bağımlı Türkiye burjuvazisi, 12 Eylül faşist askeri darbesinin ardından, yine en amansız biçimde,işçi sınıfı ile birlikte eğitim emekçilerini hedef seçmiştir. 12 Eylül gününden itibaren TÖB-DER, yöneticileri ve üyeleri cuntanın ve burjuva basının gündeminden hiç düşmemiştir. Bir yandan Konsey sözcülerinin Atatürkçü demagojilerle yürüttükleri tehdit ve hucümları, öteyandan özellikle Tercüman gazetesinin müseccel faşist kalemlerinin yalan, iftira, demagoji dolu yazıları.

12 Eylül günü, Türkiye'yi emirle idare edeceklerini dünyaya ilan edenlerin emirleriyle, Ankara Sıkıyönetim mahkemesi ünlü 141'den TÖB-DER ve yöneticileri hakkında yeni davalar açtı. TÖB-DER'in 1976,1978 Genel Kurullarında ve Demokratik Eğitim Kurultayında yapılan konuşmalarda T.C. Kanununun Mussolini'den aktarma 141. maddesi ihlal edilmiş! Türkiye ve dünyanın tanıdığı TÖB-DER gizli(!) örgütmüş de kimsenin haberi yokmuş! Cümle alemin gözü önünde yapılan yasal toplantılardan ötürü, üstelik anılan toplantılar yüzünden açılan davalar beraatle sonuçlanmışken, TÖB-DER'in üst düzeyde 64 yöneticisi hakkında tutuklama kararı verildi. Ardından,ele geçirilemeyen TÖB-DER yöneticilerine hitaben, "adaletten kaçılmaz, gelin millet huzurunda hesap verin" tarzında televizyon, radyo ve burjuva gazetelerinde üst üste yayınlanan sıkıyönetim komutanlığı bildirileri.Nihayet faşist cuntanın, TÖB-DER Genel Başkanı Gültekin Gazioğlu için yayınladığı "ya gel faşizme,işkenceye teslim ol, ya da seni yurttaşlıktan atarız" yolundaki insanlıkla asla bağdaşmayan tehdit dolu kararı.Faşizmin "adaleti" işte bu kadardır. Onun için, aklı başında herkes, böyle "adalete" teslim olmanın faşizme teslim olmak olduğunu bilir.

12 Eylül faşist askeri darbesi ile iyice açığa çıkan burjuvazinin sınıf kini karşısında eğitim emekçilerinin önünde duran görevlere gelecek sayımızda işaret edeceğiz.

okuyuculardan

"Bir gazete, sadece kollektif bir propagandacı ve kollektif bir ajitatör değildir, aynı zamanda kollektif bir örgütleyicidir de."

Evet, gazetemiz de bu zor, zor olduğu kadar da soylu görevi yerine getirmek için yola çıktı. Yayına başladığı günden itibaren işçi sınıfımıza ve emekçi halkımıza gerçekleri iletmekle kalmadı. Aynı zamanda onların savaşsız ve sömürüsüz bir dünya için yürüttükleri mücadelelerini örgütlü bir güç haline dönüştürmelerine de omuz verdi, destek oldu.

Yeni şartlarda da gazetemiz bu görevini yerine getirmeye devam edecek. O her zamanki gibi yine halkımızın gözü,kulağı ve sesi olacak.

Bu görevin yerine getirilmesinde okuyucularımıza büyük sorumluluklar düşüyor.

Duyduğunuz ve gördüğünüz her olayı, fabrikadaki, tarladaki ve okuldaki her haksızlığı,bu haksızlığa karşı yükselen çok cılız da olsa her protestoyu gazetemize ulaştırın. Bir gün mutlaka,ama mutlaka bu protesto sesleri daha gür daha örgütlü olarak çıkacak ve bir sel halini alacaktır. Ve bu sel halkımızın bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi önündeki faşist ve faşist işbirlikçisi süprüntüleri temizleyip yoluna devam edecektir.

alpaslan alpaslan'ları kimler kaçırdı ?

MHP'nin faşist militanlarından Alpaslan Alpaslan'ı ve diğer faşist militanlarını,bugün hâlâ Yeşilköy Hava Limanı Gümrük Müdürlüğü yapan Rüştü Tunçbilek kaçırmıştır.

Rüştü Tunçbilek, Yozgat ilinin Şefaatlı ilçesindendir.Aynı ilçede öğretmenliğini sürdürürken,kasabadaki tüm esnafa borçluydu. Ne zaman ki milliyetçi oldu, ÜGD ve ÜLKÜ-BİR'i kurdu, ondan sonra Tanrı, Rüştü Tunçbilek'e "yürü ya kulum!" dedi.

Ve yürüdü Rüştü Tunçbilek Yeşilköy Hava Limanı Gümrük Müdürlüğüne kadar. Buradan MHP'ye ne gibi yararlar sağladığını pek bilemeyiz ama, Şefaatlı ÜGD şubesine ve MHP ilçe örgütüne 500er bin lira verdiğini gayet iyi biliyoruz.

Acaba MİT'in, ordunun ve devlet kadrolarının içinde daha na kadar Rüştü Tunçbilekler vardır.

İzmir'den bir emekçi

12 EYLÜL'ÜN ULUSLARARASI POLİTİK KONUMU

(baştarafı 1. sayfada)

sınıfsal evrimleşme içindeki Irak yönetimi, bugün açıkça emperyalizmin ve Arap gericiliğinin değirmenine su taşıyan aktif politikalarla donanmıştır.

Şu anda ABD'nin Orta Doğu'daki çok çeşitli komminezonları ve değişik alternatifli planları özellikle şu ana noktalarda kendini açığa vurmaktadır:

1- Filistin davası artık tüm arap dünyasına ve Orta Doğu halklarına mal olmuştur. Arap dünyasının asıl belirleyici ortak paydası olan anti-siyonizmdir. ABD, meseleyi şimdiye kadar denediği metodlarla istediği bir sonuca ulaştıramamıştır. Şu halde Orta Doğu'da Filistin sorunuyla ilgili yeni manevralara ihtiyaç vardır. Bu manevralar arasında Camp Davit ve benzeri sözde barış planları getirerek, arap gericiliğinin marifetiyle, arap dünyasının bu belirleyici ortak paydasını ortadan kaldırmak, yani arap devletlerini iyiden iyiye birbirine düşürmek önemli bir yer tutmaktadır.

Gene aynı bölücü planlar arasında bir kısım arap devletleri arasında varolan sorunları ve ihtilafları körüklemek ve onlar arasında gerginlikler yaratmak, çelişen ve çekişen devletlerden, yönetimdeki sınıfsal yapısı işbirlikçiliğe en yatkın olanları yanına çekmek, ABD'nin başlıca taktiklerinden biridir.

2- Orta Doğu'da zaten varolan kargaşayı büsbütün arttırıp, bölünmeleri derinleştirmenin yanısıra, ABD'nin bölgedeki planları arasında, kendi elindeki mevzileri tahkim etmek hatta Orta Doğu'daki işbirlikçi rejimlerin bir kısmını kapsayacak yeni bir askeri paktı çöken CENTO'nun yerine koymak Beyaz Saray'ın tasarıları arasındadır.

İşte Orta Doğu'nun stratejik ve politik konumuna bu genel değerlendirmelerle ve somut tespitlerle bakarsak, görürüz ki, öteden beri ABD'nin ve emperyalizmin sadık bir müttefiği ve işbirlikçisi olan Türkiye tekelci burjuvazisi emperyalizmin kendisine verdiği yeni görevleri seve seve yerine getirmeye hazırdır.

Bu görevler, uluslararası arenada esas olarak askeri ve politik bir nitelik taşıdığı için, bunları en iyi uygulayacak da ancak bir askeri faşist diktatörlük olabilirdi.

Çünkü bölgedeki gerginliğin iyice artması karşısında, ABD'nin daha aktif bir politika izlemesi, onun Orta Doğu ve Doğu Akdenizdeki ileri karakollarından Türkiye'yi tahkim etmesini gerektiriyordu.

Böylece, içeride tekelci sermayenin emekçi halk mücadelesine ve ulusal demokratik harekete karşı kendi sınıfsal diktatörlüğünü faşist yollarla sürdürme isteği ile, ABD'nin bölgedeki politikalarında ve askeri planlarında Türkiye'yi daha etkince kullanma isteği gerek koşullar gerekse zaman bakımından tam tamına çakışmaktaydı.

Çünkü, Demirel iktidarındaki burjuva demokrasisinin en kısıtlı biçimi dahi, bu Amerikancı bir dış politikanın uygulanmasını zorlaştırmaktaydı.

Türkiye'de anti-emperyalist mücadelenin boyutları ve emekçi sınıf hareketinin kopmaz bir parçasını oluşturması hem yerli tekelcileri, hem de emperyalistleri tedirgin etmekteydi. Bu nedenle, yerli tekelciler nasıl ki emekçi halk hareketini sindirmek için Demirel hükümetini yetersiz buluyor idiyseler -yani burjuva demokrasisinin kırıntısına bile artık tahammül edemez hale gelmiştiyseler; aynı şekilde ABD emperyalizmi de, kendi sadık bendesi olan Demirel'in o konjoktürde bölgedeki ABD politikasını aktifçe uygulamakta zorluk çektiğini görüyorlardı.

Kaldı ki, ABD politikalarında ve askeri planlarında Türkiye'nin daha aktıf kılınmasına engel olan şey sadece emekçi halk güçlerinin sınıfsal ve ulusal mücadelesi de değildi.

Burjuva politikalarının -çok partili parlamenter bir rejimde- değişik politik akımlarla ve farklı tandanslarla temsil edilmesi, ABD'nin (ve NATO'nun) ve yerli tekelci sermayenin bölgedeki işbirliklerini de istenilen etkinliğe ulaştıramıyordu.

Örneğin bu yazının konusu olmayan MSP'nin Orta Doğu politikasındaki tutumunu belli bir noktada CHP'nin de desteklemesi üzerine, Demirel'in Dışişleri Bakanı Erkmen 12 Eylül'den bir hafta önce, bir gensoruyla düşürülmüştü.

12 Eylül faşist darbesinin arkasındaki ABD ve NATO planlarını gözler önüne sermek için aşağıdaki noktaları -yoruma gerek kalmayacak kadar açıklayıcı olan bazı hatırlatmaları- yapmakla yetineceğiz.

● Sovyet askeri birliklerinin Afganistan yönetiminin çağrılısı olarak Afganistan'a gitmeleri 1979 Aralık ayının son günlerine rastlar.

● Türkiye'deki en üst kademe komutanlarının Cumhurbaşkanına muhtıra verdikleri tarih 1 Ocak 1980'dir. Bu muhtırada imzası bulunan 5 komutandan 4'ü, bugün MGK içindedir. Beşincisi ise başbakandır.

● Gene ayni günlerde -yıllardır askıda duran- ABD ile Savunma ve İşbirliği antlaşması ansızın piyasaya sürülmüş, anlaşmayı imzalamak üzere 9 Ocak'ta bir ABD heyetinin geleceği açıklanmıştır. Ve nitekim 1975 Martından beri bekleyen bu ikili askeri antlaşma, hemen bir çırpıda imzalanmıştır.

● İki devlet arasında böyle bir antlaşma yapıldığı duyurulmuş, fakat metin kamu oyuna açıklanmamış, parlamentoya da getirilmemiştir. Metin'de ABD'nin bölgeye bir askeri müdahelesi durumunda Türkiye'den yararlanmasına olanak tanıyan bir madde olduğu bilinmektedir.

● Daha sonraki aylarda, ABD ile Türkiye arasındaki askeri ve diplomatik trafik hızlanmıştır.

● U-2 Casus uçakları meselesi yeniden gündeme getirilmiştir.

● Carter'in İran'a düzenlediği korsan saldırıda İncirlik üssünün kullanıldığı yolundaki iddialara Demirel'in cevabı kesin bir red olmamıştır.

● Kudüs'ün İsrail tarafından başkent yapılmasına Türkiye içinden gelen tepkiler giderek büyümüş ve 12 Eylül'den bir hafta önce Demirel hükümetinin Dış İşleri Bakanı Erkmen hem batı yanlısı bir politika izlediği için, hem de Orta Doğu'daki Türk dış politikası nedeniyle Mecliste düşürülmüş, böylece aslında, Erkmen değil hükümetin dış politikası -hem de burjuva parlamentosunda- bir darbe yemiştir.

● KKK Tahsin Şahinkaya, 12 Eylül harekatından 48 saat önce ansızın ABD'ye giderek ABD Genel Kurmay Başkanıyla görüşmüş ve dönmüştür.

● 12 Eylül gecesi, askeri darbe, henüz kendisini anons etmeden 3 saat önce, darbe haberi tüm dünyaya ABD radyosu tarafından duyurulmuştur. K. Evren, sonradan bu konuda kendisine sorulan soruyu demagoji ile cevaplandırmış "Eşlerimizin bile harekattan haberi yoktu" diye komik ve kaçamak bir sözle yetinmişti. Ayrıca o sırada Türkiye'de bulunan Amerikan yardım heyetinin, gece sokaklarda tankları görerek böyle bir haberi Washington'a ulaştırmış olabileceği gibilerinden aldatmacalara yeltenmiştir.

● 12 Eylül'den çok geçmeden Yunanistan NATO'nun askeri kanadına geri dönmüştür.

● Kıbrıs sorununun ABD ve NATO doğrultusunda çözülmesi için trafik yoğunlaşmıştır.

● F.Almanya Türkiye'ye 600 milyon Mark tutarından askeri yardımı taahhüt etmiştir.

● Suudi Arabistan 500 Milyon Dolarlık vaadinde bulunmuştur.

● Ve nihayet Türkiye'yle Irak arasında üst düzeyde başlayan trafik, iki rejimin petrol hattı ve Irak'ın Türkiye'ye avantajlı koşullarla petrol satması kararlaştırılmıştır.

Bütün bunlar olurken, Türkiye -gene ABD'nin izniyle- bölgede zevahiri kurtarmak, ya da suret'i haktan gözükmek için İsrail ile diplomatik ilişkilerini de temsilcilikler rütbesine indirmiştir.

Özetle, Türkiye'deki faşist cunta, ABD'nin ve NATO'nun planlarında önemli bir yere sahiptir. Bu da Türkiye'deki Türk ve Kürt halklarının kaderinin hergeçen gün Orta Doğu'daki tüm halkların kaderiyle daha çok yakınlaşıp bütünleştiğini göstermektedir.

Bu ise, önümüze bölgemizdeki tüm ilerici ve anti-emperyalist güçlerin daha sıkı bir dayanışma içinde olmaları, bu konudaki beraberlikleri güçlendirme gereğini karşımıza koymaktadır.

ANTİ-FAŞİST MÜCADELENİN

ANA HEDEFİ CUNTAYI

DEVİRMEKTİR

(7. sayfadan devam)

olmamalarıdır. Ne ki artık mücadele kesinlikle dayatmaktadır. Birleşmeyi engelleyenler en kısa zamanda tasfiye olmaya mahkumdurlar.Ve kim ki işçi sınıfının siyasi hareketinin birliği için gerekeni yapmaktadır ancak o -veya onlar- bugün en acil hedef olan anti-faşist cepheyi taş taş örmeyi becerecektir.

Bir önemli mesele de, bugün demokratik hak ve özgürlüklerin savunulması, cuntanın devrilmesi olarak beliren hedefin,işçi sınıfının iktidar mücadelesiyle iç içeliği,anti-faşist mücadelenin iktidar mücadelesine dönüşme perspektifidir. Son derece önemli olan bu mesele bir başka yazımızın konusu olacaktır.

İŞÇİ DÜŞMANLIĞI

(3. sayfadan devam)

di ve ideolojik çıkarı adına, ona hizmet yolunda, burjuvazinin de diğer kesimleri üzerinde askeri faşist dikta uygulamayı zorunlu görmektedirler.

12 Eylül faşist cunta hareketi, asker-sivil kadrosuyla, onun çanak yalayıcısı sözde hukuk otoriteleri ve onursuz bürokratlarıyla birlikte, züccaciye dükkanına dalmış azgın boğa gibi herşeyi kırıp geçirirken, hiç bir kural ve ilke tanımamakta gösterdiği fütursuzlukla, sırf emperyalizme ve bir avuç işbirlikçi yerli tekelciye hizmet yolunda neleri göze aldığını ortaya koymaktadır!

"GEÇİŞ DÖNEMİ" KARANLIĞINDA

AYDINLAR

(Baştarafı 3. sayfada)

Aydınlar da demokrasi mücadelesinin bütün inançlı neferleri gibi, yanılmayı,yılmayı, karamsarlığı kendilerine yasaklasınlar. Faşizm korksun çünkü geleceği olmayan odur.

AVRUPA KONSEYİNDEKİ

TARTIŞMALARDAN

(5. sayfadan devam)

da dolapta saklanamaz. Demokrasi ancak özgürlükle verilebilir, askeri rejimle değil. Türkiye'nin durumunda önemli olan somut demokrasi kavramıdır. Biçimselliği tartışmıyoruz. Ama gene de derim ki, biraz bekleyelim, ve iyi niyetli olup olmadıklarını görelim." *(İtalyan Hristiyan demokratı)*

"ORTA SINIFLAR" ÜSTÜNE

BİR ORTA OYUNU

(Baştarafı 8. sayfada)

lenen orta sınıfların başına gelen ortadadır. Allende'nin devrilmesinden kendine pay çıkarmayı uman orta sınıfların temsilcisi Hristiyan Demokrat Frei, Pinoşe'nin izlediği aynı İMF-Özal politikası sonucu orta sınıfların tümünü saran yıkıntı ve perişanlık ortasında şimdi paçasını toplayabilmek için akla karayı seçiyor!

Türkiye'de şu basit mantığı yürütmek bile "orta sınıfları" uyarmaya, iktidarın demagojilerini boşa çıkarmaya yetecektir: Kim zenginleşiyor, durumunu daha iyiye getiriyorsa,orta katmanların yoksullaşmasının başlıca faktörü *odur.* Türkiye'de bu, bir avuç parababasından, ekonomiyi ve iktidarı birlikte elinde tutan büyük sermaye sahibinden başkası olabilir mi? Üç yıl önceki ücretlerle çalışmaya zorlanan işçi sınıfı; ürününü satsa da aç, satmasa da..durumunda olan köylüler; maaşıyla ev kirası ödeyemiyen memurlar bir başka sınıfın veya zümrenin yoksullaşmasının nedeni olabilirler mi? Elbette hayır!

O halde tekelci sermayenin faşist iktidarı "yanlış ata oynamıyor", tam tersine, doğru ata oynuyor, ama bu arada "orta sınıflar" dediği katmanları da elinden kaçırmak istemiyor. Bu gayret yalanı, demagojiyi ve her türden politik cambazlığı gerektirir. Bütün bunlar yetmiyorsa sıra zora gelir-ki gelmiştir-!

Dönelim sosyal demokrat liderin iddasına:

O, orta katmanların "anti-komünizmine" ödün vere vere iktidarların en anti-komünisti, dolayısıyla kendisine bile tahammülü olmayan, demokrasiye en düşmanı ile yüzyüze geldi. Orta katmanların halk hareketinden izolasyonuyla ancak faşizme hizmet edilebileceğini göremedi, görse de işine böylesi geldi. Ama şimdi demokrasiyi dibinden biçenleri "Atatürkçülük" minderinde kavgaya çağırmayı düşlüyor. Her yorumunda faka bastı, bir kere daha basmaktan kurtulamıyor. Kavganın ortasında Atatürk'ün değil, *ekmeğin* olduğunu göremiyor.

Tarih sosyal demokratların hatalarının faturasını emekçi sınıflara ödettirme huyunda olmasa "eski defterleri" açmaya gerek olmazdı. Ama biz yine de onları silkinip uyanmaya, faşizmin sillesini yiyenlerin yanında olmaya çağırıyoruz. Bu umudunu istismar ettikleri, kendi tabanlarının bugünkü esas eğilimleridir.

CUNTA İŞÇİ SINIFIMIZA

SALDIRIYOR

(Baştarafı 8. sayfada)

de saklamaya çabalıyor. Yöneticileri idamla yargılanan DİSK, sökülen grev çadırları,ve zorla çalıştırılan yüzbinlerce işçi, işkencelerden ölenlerin sakat kalanların, çıldırıp deli olanların sayısı bilinmiyor. Bütün bunlar olup biterken hâlâ bu cunta faşisttir diyemiyenler,cuntanın dünya demokrasi güçlerini aldatmak için yaptığı demagojiye katkıda bulunuyorlar.

Türkiye demokrasi güçleri dünya demokrasi güçleri ile bir bütünlük içinde Türkiye'deki faşizmin demagojisini ve iki yüzlü politikasını teşhir etmekte gecikmeyeceklerdir.

Türkiye işçi sınıfının ekonomik örgütü olan DİSK faşist cuntanın kursağında kalacaktır!

DİSK'e özgürlük!
Abdullah Baştürk'e özgürlük!
Tutuklulara, gözaltında olan bütün DİSK yöneticisi, temsilcisi ve işçilere özgürlük!
Yaşasın DİSK, Yaşasın TÖB-DER!

CUNTA AVRUPA KONSEYİNDE

KÖŞEYE SIKIŞTI

(12. sayfadan devam)

Avrupalı parlamenter de "Metin Toker partili olmadığı için partilerin kapatılması onu ilgilendirmez, parlamentoya seçimle gelmediği için serbest seçimlerin ortadan kalkması da ilgilendirmez.. parlamentoya emirle atandığı için, bu parlamentonun gene emirle feshedilmesi de ilgilendirmez diyordu.

Sonuçta,bu oturum için, genel hatlarıyla siyasi komisyon raporunun öngördüğü mehil verme eğilimi, tartışmalar sonunda yapılan oylamada çeşitli önlem önerileriyle kabul edildi. Fakat bu karara rağmen faşist askeri cunta konseyde tam bir tecrite uğradı.

Gazetemiz muhabirinin bildirdiğine göre, Assamble'de yapılan tartışma ve konuşmalardan gözlendiği gibi, bugünkü koşullarda bu verilen mehil fazla olmayacaktır. Konsey'deki konuşmacıların büyük çoğunluğu Mayıs ayındaki oturuma kadar beklenmesini ve sonra da Türkiye'nin Konsey'den çıkartılmasını savundular.

Öte yandan Türkiye'deki diktatörlük hakkında Konsey delegelerini doğru olarak bilgilendirmek amacıyla kendilerine çeşitli kuruluşlar tarafından dökümanlar sunuldu.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin Konsey delegelerine gönderdiği bir mektuptan başka, TÖB-DER Genel Başkanı Gültekin Gazioğlu'nun bir yazılı metni ve bunlarla birlikte DİSK' in bir GYK üyesi ile değişik sendikalardan 11'inin yöneticisi tarafından hazırlanan metin Konsey'deki delegasyonlara, politik gruplara, Komünist parlamenterlerin tamamına ve basın-yayın-haber ve radyo-TV ajanslarına iletildi. Ayrıca, cuntanın Gazioğlu hakkında Konsey'in oturum akşamı aldığı kararı yanıtlayan Gazioğlu'nun basın metni 3cü gün dağıtıldı.

CUNTA AVRUPA KONSEYİNDE KÖŞEYE SIKIŞTI

Avrupa Konseyi'nin 25-29 Ocak tarihleri arasında yapılan oturumunun en önemli maddesini "Türkiye'deki Durum" konusu oluşturmaktaydı.

Bilindiği gibi Konsey'in Ekim 1980 başındaki oturumunda Türkiye konusu ele alınmış, Siyasi komisyona bir inceleme ve rapor hazırlama görevi verilerek, sorun 26 Ocak'ta başlayacak oturuma ertelenmişti. Ekim 1980 oturumunda da Konsey'in Komünist grubuna mensup milletvekilleri ile çeşitli sosyalist (sosyal demokrat) ve bazı demokrat, hatta liberal parlamenterler, Türkiye'deki askeri cuntayı sert bir dille eleştirmişlerdi.

Bununla birlikte, Türkiye'deki askeri diktanın "demokrasiye dönüş" vaadleri ile "teröre karşı mücadele" yaftaları, Konsey'de emperyalizmin çıkarlarını savunan parlamenterler için birer demagoji ve bahane vesilesi olmuştu.

Konsey'in bu defaki toplantısında, Siyasi Komisyon adına Avusturyalı parlamenterlerden Steiner'in hazırladığı rapor tartışıldı. Steiner, Türkiye'de insan haklarının çiğnendiğini, demokratik özgürlüklerin bulunmadığını, çok sayıda siyasal tutuklunun bulunduğunu, yaygınca işkence yapıldığını, hatta bazı siyasi tutukluların işkenceyle öldürüldüğünü yazmakla birlikte, gene Türkiye'deki askeri rejime "demokrasiye dönüş" için şans tanınmasını isteyen, bir rapordu. Orta yolcu gibi gözüken, fakat aslında --son tahlilde-- Türkiye'deki generaller cuntasının ekmeğine yağ süren bu rapor, 28 Ocak Çarşamba ve 29 Ocak Perşembe günü Avrupa Konseyi Assamblesinde yoğun tartışmalara yol açtı.

Türkiye ile ilgili özel oturum başladığında, değişik ülkelerden ve Assamble'deki değişik gruplardan 56 parlamenterin konuşmak için adını yazdırdığı görüldü.

Assambleyi izleyen gazetemiz Avrupa muhabirinin bildirdiğine göre, diğer gündem maddelerine pek ilgi göstermeyen parlamenterler, Türkiye maddesinde bütün dikkatlerini konuya yoğunlaştırmışlardır.

Konuşmacıların çokluğu nedeniyle, başkanın konuşmaları beşer dakikayla kısıtlaması, uzun usül tartışmalarına yolaçtı. Bir çok parlamenter Ocak 1981 oturumunun en önemli maddesinin Türkiye olduğunu, belirterek, konuşmaların kısıtlanmasını eleştirdiler.

Önce, siyasi komisyon başkanı Steiner'in yazılı raporunu sözlü olarak özetledi. Steiner, Türkiye'de özgürlüklerin ve insan haklarının çiğnendiğini söylemekle birlikte, gene de Türk askeri diktatörlüğüne "demokrasiyi restore etmesi" için şans tanımak gerektiğini belirtiyor, "12 Eylül öncesinde Türkiye'de neler olduğunu hatırlayan vatandaşlar, bugünlere razı oluyorlar" diyerek bir bakıma cuntayı aklıyordu. Steiner, Türkiye'nin Konsey'le bağlarının koparılmamasını istiyor ve demokrasiyi geri getirme için Türk askeri yöneticilerine yardım edilmesi gerektiğini belirtiyordu.

Bu rapor paralelinde konuşanlar, yani son tahlilde cuntanın değirmenine su taşıyanlara karşılık, Assamble'deki komünist ve pek çok sosyalist (sosyal demokrat) milletvekili ile, Skandinav ülkelerinden, Benelüx ülkelerinden, İngiltere, Yunanistan, Fransa ve hatta İzlanda'dan konuşan pekçok delege, "terörizm", "demokrasinin restorasyonu", "Türkiye'deki generallerin demokrasiye dönüş vaadleri" vb. gibi mazeretleri ve bu bahaneleri savunanları çok sert bir dille eleştirdiler. Birçok parlamenter, defalarca, "Bu Assamble'de diktatörler ve diktatörlük savunulamaz..", "diktatörlerin temsilcilerine bu çatı altında yer yoktur" dediler.

Türkiye'deki cuntayı mazur göstermek isteyen ve açıkça savunacak kadar ileri götüren cüretkarlar, Alman faşist işbirlikçisi CDU partisi, bazı İngiliz muhafazakarları, birkaç İspanyol ve İtalyan vb. hristiyan demokratı oldu.

Konuşmacıların büyük çoğunluğu, cuntaya verilecek şansın Mayıs ayındaki Assamble toplantısını geçemeyeceğini söyleyerek, Mayıs ayındaki oturumda Türkiye'nin üyeliğinin askıya alınmasını istediler.

Türk delegeleri ise, Metin Toker'iyle, ya da AP'lisi, CHP'lisi ile Türkiye'deki faşist diktayı mazur göstermek için ter döktüler, gülünç oldular.. Delegeler üzerinde hiçbir etki kuramadılar. Ve generaller cuntasının Avrupa Konseyindeki ömrünün iyice daraldığını görmenin paniği içinde, korkudan suskunlaştılar.

Faşist işbirlikçisi Türk sözcülerinin en azgını, en edepsizi ve en saldırganı olan, 12 Mart faşizminin yıldızı ve akıl hocası, 12 Eylül öncesinin kontenjan senatörü ve 12 Eylül generallerinin akıldânesi Metin Toker ise, komisyon toplantısında hakettiği cevabı aldı. Toker, komisyonda, Türkiye'deki rejimi eleştiren delegelere "Gülünç oluyorsunuz.. Türk'ten fazla Türk oluyorsunuz. Türk halkı bu yönetimden memnundur. Siz Türk'ten fazla Türk'ü düşünemezsiniz" diye küstahlaşınca, komisyondaki bir Avrupalı parlamenter Toker'e sadece birkaç soru yöneltti.. "Siz hangi partidensiniz" dedi. Toker: "Ben partisizim" diye cevap verdi. Bunun üzerine parlamenter Toker'e "Peki, o halde siz generaller tarafından feshedilen Türk parlamentosuna hangi yoldan, hangi seçimlerle seçildiniz" diyince... Metin Toker gevelemeye başladı... Şey.. ben seçilmedim, kontenjan senatörüyüm, atamayla geldim" deyince, komisyonda gülünç ve zavallı duruma düştü.. Sesini kısıp oturdu.

(Devamı 11. sayfada)

Gerçek SORUMLU: R. Suna, YAZIŞMA ADRESİ: Hedwig Str, 40 a, 4220 Dinslaken, F.Almanya
BANKA HESABI: Sparkasse Dinslaken, Konto-Nr: 20003513, BLZ: 352 510 00